

Сега на тебъ азъ мога да го кажа: —
 че моитѣ страдания безмѣрни
 ми дадоха поука и куражъ . . . —
 за тебе ще напустна тоя домъ . . .

Майсторътъ.

Нима у тебъ за това има сили?

Ралица

Когато жертва трѣбва да се дава —
 Научихъ се какъ се отдава тя,
 предъ святия народенъ нашъ олтаръ.

(Мълчание)

Майстора (Съкрушенъ).

И ето пакъ предъ знайно изпитане
 изправенъ съмъ пакъ онзи въпросъ труденъ:
 Дългътъ или незнайната любовъ?

(Въодушевенъ).

Разбирамъ те, въвъ твоята борба
 Какъ могла си да се решишъ на всичко
 и отъ жена героя да постигнешъ,
 и отъ жена — мжжътъ да превъзможнешъ . . .
 Но Ралице, въ този върховенъ часъ
 на изпитане — единъ въпросъ менъ
 измжчваме ме: не може ли въ живота
 и безъ жена! Нима на менъ не стига
 Радостъта що изпитвамъ на гърди
 отъ творчество, когато се гради
 божественъ храмъ: когато се осмиля
 блѣнувана мечта и когато
 азъ чувствувамъ, че въ мене богъ
 е вложилъ дрхъ отъ своя святий Духъ!

Ралица. Разбирамъ те. И тайната ми свята,
 че Иосифъ нлшъ налучка ненадейно
 измжчва ме. Но азъ ще съумѣя пакъ
 да те спася . . . Ела на себе си . . .
 Дай ми ржка . . . отъ тебе искамъ прошка
 за мжката, що причинихъ неволно . . .